

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Csütörtök

109. szám.

Pest, július 20. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethetni csak a kiadónál országuton Kunewalder házában, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapesten házhozhordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr..

Egy hónapos elő fizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forint-jával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p. fizettetik.

Pest július 20.

Tegnap csupa sejttelemből irtunk néhány szót az olaszügyben.

Azt gondoltuk, hogy a ministerek azért egyeztek bele a válaszfelirat tárgyalásának elhalasztásába, mert a szerkezetet az olaszügyekre nézve nagyon lekötözönek tartották.

És épen ellenkező történt. A ministerium a szerkezetnek még erősb értelmet adott, mintsem azt a szavak kifejezék.

A ministerium elhatározá, hogy Olaszországba ama költőileg szép hazába a szabadság legyilkolására új magyar hadsereg küldessék.

Csapid a pipádat a falhoz ott a faluban, te nagy bizalmu táblabíró nép, és jöszte hallgasd meg mi történik ide fent Pesten, nézd mit határoznak képviselőid kik naponként 5 forintot huznak pengőben. —

A táblabírák a falukon azt gondolták, hogy az első független felelős magyar ministerium a mult országgyűlés óta éjjel nappal azon fáradozik, csak hogy katonáinkat a külföldről haza hozhassa, az ittenieket pedig kipoztirozza.

És mi sül ki. A ministeriumnak a visszahozatal eszeágában sem volt, hanem hallgatott magában ha szájkaszkodó jó akarói illyeseket rá fogtak, most pedig mikor már nem lehet tovább asztal alatt kártyázni, szépen kirakkolnak, hogy nem, hogy haza akarják hívni, hanem még többet akarnak oda küldeni.

És midőn e sorokat leirtuk vissza emlékeztünk a július 11-iki ülésre, s az előtte való napokra,

és világosan áll előttünk mért erőszakolá akkor a ministerium azt, hogy a megajánlás az adresse vita előtt történnék,

Csak azért, olvasó, hogy a látványokban gyönyörködő publicum tanuja legyen egy political coulissenreissereynak.

Bolondították a bizalomban bizó magyart. Azt mondták neki, hogy állítsunk ki kétszáz ezer katonát, legyünk erősek, s alapítsuk meg nemzeti függetlenségünket.

A magyar egyhangulag ajánlá meg a terhes kívánatokat, és senkinek sem jutott eszébe, hogy ez más gyűlöletes célokra fogaa fordíttatni.

Már most bámulhatunk, vakarhatjuk fejünket s elmondhatjuk, hogy a macska vigye el, megint megégették velünk a szurkot.

A ministerium az olaszügyet cabineti kérdésé tette, nyíltan kimondta, hogy ehhez köti létét. —

Adjunk érte az égnek hálát. Azzal, hogy a ministerium épen ezt tette ki cabineti kérdésnek a historia őket el fogja ítélni. A jövődő meg fogja mutatni, hogy ezen emberek még távolról sem azok, kiknek leendő függetlenségüket köszönhetendjük.

Ez csak érdektelen átmeneti állapot, amolyan cifrázásokkal megrakott módosítványa a régi rendszernek, mellyből a tavasszal a jó szelek segítségével kibontakoztunk, azonban némelly áttekintélyek fontoskodó homloka miatt észrevétlenül visszasodortattunk.

A ministerium mai felléptével oda esküszik a Metternich féle politikára.

Metternich eddig az osztrák birodalmat úgy tartogatta fel napról napra, hogy a külön nemzetiségeket egymással folytonos harcban és ingerültségben tartotta.

A ministerium terve szerint az olasz katonák a horvátok ellenében érettünk vérüket ontják nem is annyira érettünk, mint anyagi érdekeinkért, mert, ha Horvátországgal a Tengeremellék nem járna együtt, régen másképen beszélünk volna velök, mi az olaszokat nagy lelkesedés között a hajóig kísértük, és midőn e szép nemzet hű fiainak le usztak, be megyünk az országos terembe s elhatározzuk, hogy ezen ifjak otthon hagyott öreg atyjok és anyjok ellen zsoldos gyilkosokat küldjünk.

Szép magyar nép, hova száll le szeplőtlen hied, midőn vezetőid lelketlensége miatt a mivel világ előtt illy nyomoru alakban tűnsz fel.

És minket most azzal hitegetnek, hogy itt nincs harczról és gyilkolásról szó, itt csak a magyar úgy lép fel, mint ki azt akarja, hogy az olaszok a némettel a trónhoz illő békét tudjanak kötni.

A holnapí napon Kossuth formulázva fogja előadni a ministeri véleményyt, s akkor hozzá fogunk szólni.

Addig is léssuk, mit lehet ezen méltóságával összeillő béke alatt érteni.

Először, hogy tán az olaszok dicsőséges győzedelmük gyümölcseről lemondjanak, hogy ők, kik egy nagy s historiai emlékekben legelsőrangú nemzetnek részei megadják magokat az osztráknak.

Ők, kik Milanóban öt napi agyuzást szenvedtek, kik onnan a vén Radeckit a történetekben páralan küzdelemmel kiverték, ők, kik hazafiai céljok kivitele alatt nem gondoltak vele, ha az északi absolutismus gépei gyönyörrelteljes mezőiket, történeti emlékeiket, s nyugalmias s festői szépségű hajlékaikat elpusztulni látták.

Az olaszok már tetlegesen kivívták azt, a mire törekedtek, ha mi ellenök valamit tennénk az első lépés az volna, hogy őket vissza kellene foglalnunk.

De egy illyen terv a mesék országába tartozik. Illyet csak egy táblabíró gondolhat kinek tésén még pantallon, soha sem volt...

Ez illy hadviselés a világ legeszeveszettebb lépése volna.

Minden házat egyenként kellene bevenni. Bevenni, s a legyőzött lakót meggyilkolni.

Olaszországban a nők és gyermekek is harcolnak, minden bokorból minden ablakból löcsövek villannának elő.

Közülünk pedig azok, kik arra is számítgatnak, hogy az olasz népben már le van hangolva a lelkesülés már megunták a háborut neveltségessé teszik magokat, az olasz minket úgy fog tekinteni mint kik ellenök az irtó háboru borzalmaival lépünk fel, és háza küszöbén egyenként meghal inkább mint büszke öntudatával holmi zaiványnak képzelt népnek meghódoljon.

A második eset, ha ne tán némellyek azt gondolnák, hogy a trónhoz méltó béke abban áll, ha az olaszok a statusadosságok egy részét elválnak. —

Tehát a magyar rohanjon olasz vért inni szentes pénzért, azért hogy a bécsi földtulajdonosok tovább is huzhassák a kamatokat.

És mi gyilkoljuk az olaszt azon esetre ha nem akar fizetni, midőn mi ha megharagszunk az istennek sem fizetünk.

Az olasz megérdemelné hogy bolondokházába jusson ha elvállalna egy batkányi adósságot, akkor midőn kézzelfoghatólag világos, hogy idő nap előtt a bécsi statuskamatokat az örökös sem fogja fizetni.

Az a nem tudom hány száz millió ugyancsak gonosz helyre volt instabálva.

Magyarország s Olaszország elszakadtával a fundus ugyancsak megvékonyodott. — Az olasz elfogadna egy részt ezen terhekből, s midőn elfogadta volna más nap hallaná, hogy Bécsben ki van mondva a crida. Falba vágná fejét, hogy olly hamar megbékült, hogy a magyarok jöttének hírére ilyen bolond pontot irt alá.

És ha ismerve magunkat, azé jut eszünkbe, hogy vannak kik azt hiszik, hogy mi magyarok Olaszországnak hadseregünkkel inponálhatunk, magunkat világ gunyakaczajává teendjük ki.

Olly ügybe keverjük magunkat, mellyből csak gyalázattal és véres fejjel térhetünk vissza.

Fajunkat a művelt Europa előtt gyűlöltté és utálttá tesszük és méltán.

Nekünk nyugotra kellett volna támaszkodnunk mi védbástyái lettünk volna a művelt világnak, és ma a ministerium minket oda vet a barbár népek sorába.

És mért mert egy pár paragrafus rágónak eszébe jutott, hogy a sanctio pragmatica ezt ugy kívánja.

Hát ha egyszer az ostráknak eszébe jutna Spanyolországot Belgiumot elfoglalni, mert hiszen ez is egykor az ostráké volt aktor is mennénk?

Aztán kik lesznek azok kiket a ministerium oda fogna küldeni. — Magyar katonák, kiket magyar szellemben kellend organisálni, kiket magyar vezetőkkel kellend ellátni, s kik következőleg olly háboruban melly illy szánandó lelketlenséggel a civilisatio ellen intéztetik harczolni sem fognak.

Mert tudni kellene a ministeriumnak, nem minden ember ollyan szerelmes a corpus iurisba mint önök közül egy ketten. — Nyomoru gépek lesznek katonáink, azokat olly harczban melly őket meggyalázza megeshetik, hogy részt venni nem fognak. —

Meglátandja a ministerium milly hatást teend e hír az önkényesek között, pedig a kiállítandó katonák közzé csak innen kaphat a ministerium alkalmas tiszteket.

És a mi mindezek felett a legelrettentőbb, a hír hogy Olaszországra kell a katona olly rosz hatást fog tenni hogy a törvényt sok helyen végre hajtani sem lehetend.

A magyar népnél a lelkesedés hiányzani fog. Mért menjünk mi az olaszra fogják kérdeni nem bánt az minket egy ujjal sem.

És ekkor azt fogja felelni a szolgabíró. Azért megyünk az olasz ellen, mert ez a nép olasz akar lenni, azt akarja hogy a német ne parancsoljon neki, vagy azt mondják, azért öljük azt a hunczfut Taliánt, mert nem akarja megfizetni a német adósságát — mire az lesz a felelet, De biz uram akkor lenne a Talián hunczfut, ha a más adósságát fizetné.

A ministerium lelki vaksággal megvert politicája azt fogja eredményezhetni hogy ezen olasz historia miatt még a jó ügyre sem fogunk katonát kaphatni, s akkor osztán mi kik tán Milano kapuit eskartuk betörni, itthon egy rabló csoport martaléka lehetünk.

Szabad legyen még egy argumentumot felhozunk, s ez ránk nézve teljesen meggyőző.

Az, ki 1848-ban egy combinálgat, hogy menjen az olasz katona és hódítsa meg nekünk a

horvátot, — menjen tőlünk a magyar és gyilkolja az olaszt, s aztán majd a német megírja Jellasicsnak, hogy már most többet ne bolondozzon s így aztán mindennek vége lesz az osztrák birodalom össze áll, bécsben a trón megerősödik s a magyar ministerium tovább is parodiázhatja a függetlenséget, nevezgeti ki a főispánokat királyi táblai, s váltószéki tagokat, és sétálgat az utcán hogy lássa a táblabíró, mint nézhet ki egy minister, az ollyannak kár kezébe a politica.

Nem illyen complicált dolgokban de a legegyszerűbb kérdésekben sem lehet most egy hétre combinálni.

Egy győzelem Olaszországban — vagy a mi most legközelebb áll Bécsben az országgyűlésnek szlávva alakulása, s ismét barricadok — és ezzel a politikai láthatár el van változtatva.

És mi magyarok segítséget keresünk Bécs mellett, holott Bécsnek nem csak érdeke kívánja hogy Magyarország hódított tartomány legyen. Bécsnek ez élet kérdése.

Mintha a madár a rókánál keresne menedéket! —

Nekünk csak egy teendők van. Erősödni belől, s mindenre elkészíteni magunkat.

Igy magyarázta az ország azon jelenetet midőn a 200,000 megszavaztuk. — Egy nemzeti erő kifejtésére hittük közre munkálni és az jött ki belőle, hogy eszközöket adunk rá, hogy a Metternich féle politicának adjunk támaszt, a midőn az absolutismus azon tartatott fen, hogy egyik nemzet a másik ellen tartatott folytonos ingerültségben.

Perczel Moricz osztály főnöki hivataláról 3,500 pf. fizetés, lemondott.

Nem akar ollyan ministerium alatt szolgálni melly a civilisatio ellen zsoldosokat akar küldeni.

Pest jul. 20.

A képviseleti ház mai ülésére komoly sejtelmekkel mentünk fel. A tegnapi előleges titkos conferentia eredménye vagy is eredménytelensége mindenféle izgatottságot szült; a' ministerialis majoritásban szakadás lön a' centrum és jobb oldal több egyénei a' ballal voltak egy véleményen, s ez által megmutaták, hogy ők meggyőződésüket semminek alá nem rendelik. Mi ez illy független férfiakból álló majoritáshoz szerencsét fognánk kívánni a' ministeriumnak.

A ház erkélye jóval tíz óra előtt már telve volt apró csoportozatokban vitatva a' nap kérdését capacitálni igyekezve egymást a' ministeri javaslat jó vagy rosz oldala iránt. Végre megkezdett az ülés.

A jegyzőkönyv olvasása alatt szokatlan és nyugtalanító csendesség volt, éppen mint szokott lenni a mánási üvegházban; a társalgás szorongva folyt s csak itt ott hallatott susogása a szaggatott conversationak. Minden arra mutatott, miként

a hullámzó kedélyek ezen önerőszakolt lenyomása egy kitörő vihar szélcsendjeül vehető.

Felolvastatván s megállítatván a jegyzőkönyv az elnök két jegyzőt nevez ki a válaszfelirat mellett és ellen szólani kívánók neveik feljegyzésére.

Mind ezen szokatlan készülétek csak nevelék a megfeszült várakozást.

Kazinczi Gábor felolvassa a válaszfeliratot a szerkezetéhez igen illő praedicatio hangon, s az elnök Irinyit mint első feljegyzette szólítja fel; de a szószékbe a pénzügyminister ment fel, s a teremben halotti csend lön.

Kussuth mintegy így szólott. Mielőtt a ház e kérdésben levő tárgy felett határozná, a ministerium köteletségének hiszi — bár nem interpellalva is — két tárgybani politicáját a ház előtt felfedni.

Az első illeti az illyr lázadásra nézve követett politicát.

A második a külügyeket, különösen Olaszországot.

A horvátokat illetőleg a ministerium már ez előtt kimondá azt, mikép a közöttök uralgó zavarok nem háborunak, hanem lázadásnak veszi, s mint illyen irányában magának semminemű feltételeket szabni nem enged; az igazságos kívánságok teljesítésére mint mindig ugy most is késznek nyilatkozván, de a korona épségiből egy hajszálnyit engedni is bűnnek tartván. Tudva van a ház előtt mi történt hozzájuk bocsátott rendeleteinkkel. A pártutók igen is jól tudják; hogy a horvát nép hűsége az uralkodó iránt szilárd s ezt tudva őrizkedtek is a fejedelem nevét teljesen félrevezetve saját alakjukban lépni fel, hanem a félrevezetett tömeggel elhítheték, hogy hozzájuk bocsátott rendeleteink a király tudtán kívül ső akarata ellen adatnak ki.

Ezen okból megkértük ő felségét, mikép saját kéziratával adná tudokra a lázadóknak, hogy ministeriuma utján kibocsátott rendeletei sajátjai, s hogy a törvényen kívül akaratot nem ismer.

És ő felsége jun. 10 ezen kérelmünket helyesíté, de süker nélkül, mert a lázítófőnökök erre is azt mondák, hogy az is a magyar ministerium terrorismussa által csikartatott ki. A dolog mindég egy helyt állott t. i. hogy a rendeletek iránti engedelmesség épen a király iránti hűség eszméjéből állítatott megtagadottnak.

A ministerium még egy utolsó lépést is akart tenni, hogy a szerencsétlen polgárháborút megelőzhesse. Megkértük ugyan is ő felségét, hogy a pártosokhoz királyi családjának egy olly tagját küldené el, kiről a leggonoszab armány sem részrel gyanusítani, ki élő szóval s a hely színén világosítaná fel a félre vezetett népet; s ennek következtében János főherczeg ki megbízásból ki is küldetett. Azonban fájdalommal kell tudatnom a házzal, hogy az eljárásnak első részeire sem tétetett még lépés; kivéve hogy a kiegyenlítés iránt azonban felszólítá ő fensége k. Helytartó István főherczeget, mikép vele tudatná, miket lenne a magyar nemzet hajlandó a horvátoknak meg adni. Nadorunk e felszólítást a ministeriumnak nyújtá át tárgyalás végett, ki is ez iránti nézeteit ő fenségének János főherczeg kezébe juttatás végett felterjeszté minthogy ebből a ministeriumnak horvát ügyekben követett politicája teljesen kiviláglik ezt felolvasom:

A szónok itt egy olly hosszú historiát olvasott fel, mellynél János herczeg bizonyára 8 este aludt el; melly egyébiránt a ministeri politicát kellőleg felvilágosítván a ház általános tetszésit nyerte meg. — Ezen oklevél felolvasása után a szónok így folytató:

„Ez a ministerium politicája a horvát ügyekben; s erre nézve a ház kimondhatja már most kárhözvátó vagy helybenhagyó ítéletét; s ha azon politicát jónak találja abban tovább is meghagyni, ha pedig rossznak, akkor más irányt adni joga mi. Nekünk nem lehet valami kedvesebb, mint ha a ház az irányt egész a részletekig meghatározza, mi — ha az irányeszméket elveinkkel egybevetőknek nem találjuk. — Örömmel fogjuk azokat végre hajtani; mert a fenyegető körülmények közt a nehézség nem a tervek végrehajtásában hanem azok megválasztásában fekszik.

Ennyit kívántam mondani a horvát kérdésre nézve; ezt most a ház magára is eldönthetné, az alatt egy kevéssé kipihennem magamat mert elvagyok fáradva, ha azonban a ház parancsolja én folytatam.

Az ülés Sölbek kívánságára egy óra negyedik felfüggesztetett, mintha mindenki félt volna a szorongató kérdés szönyegre hozatalától.

Eltelvén a negyed óra Kóssuth így folytatá szavait:

„Ha a ministerium a titkolozást szeretné az olasz ügyet illetőleg kielágitené a házat azaz, mi a trónbeszédben mondatott, de én nyílt akarok lenni s megelégszem azon öntudattal, hogy a nemzetet soha sem ámitottam.

A kérdés europai fontosságú s tán a magyar parlamentben első kerül elő illy alakban; de ohajtanám miként azoni örömlünkben, hogy elvégre már egyszer europai kérdéshez is szólhatunk, honnunkat el ne feledjük; s ohajtom hogy politikánk felett ítélet hozassék ugyan, de az a kedélyek és szenvedélyek felkorbácsolására ne használtassék. Még egy észrevételt kívánok tenni.

Véleményem szerint politicában kettőt kell tekintetbe venni, vagy az elveket, vagy a körülményeket, s ki a principiumból akar mindenütt kiindulni ám tegye, de aztán legyen magához vaskövetkezetességü. Mert például ha önök partolják az olasz kérdést egész általánosságban, úgy az illyr lázadást is pártolniok kell (helyes és püsszegetés vegyesen) Erre akarám a házat figyelmeztetni. Én az olasz nemzet iránti rokonszenvvel viseltetem, s szabadsága tejlődésének örülök, ez nézetem mint magány emberé. Mint minister elmondom a háznak ez ügybeni eljárásunkat.

A mult országgyűlés alatt, midőn ministeriumunk még megerősítve nem volt, de jeltöltjei már kitűzettek azt kérdezték tőlünk Bécsből, hogy vajjon ha a pénz és hadügy kezeinkbe adatik. akarni fog-e Magyarország státus adosságot elválni. Erre mi természetesen azt feleltük, hogy nem fog. Ekkor így szollottak ti nem akartok a birodalom közteherviselésiben részt venni, Olaszország pedig elakar szakadni s így mi nekünk a banquerotte-t kikérülni lehetetlen, azért kérdünk titeket akartok-e minket a háboru bevégszésére segíteni, akartok-e katonát adni? Erre azt feleltük, hogy az lehetetlen. És illyen felele-

teink után sokat kelle küzdeni, míg a ministerium megerősítetett.

Az országgyűlés után Horváthországban lázadás ütött ki, s csak hamar átláttuk hogy az austriai kormány a lázadók iránt barátilag viseltetik. És kérdjük miért van ez így? Igen egyszerű okból. Az osztrák ministerium azt mondja „ti magyarok nem akartok sem pénzt sem katonát adni szóval semmi uton segíteni. Jellasics ezt akarja, azért mi öhozzá fordulunk, mert nekünk existentiánk forog szóban.

Mi a bécsi kormányt soha nem mulattuk el az olaszokkai békekötésre inten, de ja halogatás azt mindennap nehezébbé tette de erre azt felelek vissza jól van segítetek hát egy győzelemre, hogy általa becsületes békét köthessünk. Erre mi kezeinket egybetettük s azt mondók, hogy magunknak sincs semmink:

Itt szónok holmi pragmaticai viszonyosság elvét fejtegeti, s elmondja, hogy Franciaország csak egy olasz republicát fogna maga mellett elütni de egy monarchiát semmi esetre (?) s hogy Carlo Albertonak annyi joga van Lombard velenczéhez, mint Jellasicsnak Horváthországhoz, s felolvassa a ministeri tanácsjúl 5röli jegyzőkönyvének határozatát, melly szerint belzavaraink lecsendesítése után a ministerium Olaszországba a béke helyre állítása végett az országban nélkülözhető hadi erejét kiküldendi ezt a válaszfeleletben is kimondatni kívánja.

Végül megjegyzi, hogy ha azon Olaszországban lévő 15 ezer magyar haza hivatott volna, eddig tán Jellasics itt volna Budán. (Kovács Lajos egy szölv helyest kiált.) Ma többet nem szölvök.

I r i n y i volt volt a második szónok a ministeri záradék ellen; s bár Kossuth után szölvani bár kinek is nehéz feladat, kivált ezzel ellenkező vélemény mellett harczolva, állását még is derékül tartá meg s több élénk éljenekeket kapott. Sajnáljuk, hogy beszédjét hely szölvke miatt nem adhatjuk. —

Beszélt még a többek közt Eötvös nagyon gyengén és vizshang nélkül, még a kérdés egy váratlan fordulat által végét ér.

Ugyan is Kossuth. Halász B. képviselő felszólítására a záradékot magyarázni kezdvén, e magyarázattal az egész ház minden oldal megelégedett, s az ülés végén ép olly általános volt a vidámság, mint kezdetén a félelem.

Holnap ez ered nényt közelebből fogjuk megismertetni.

Csarnátoni.

Debreczenből.

Nemzetörségi vitézkapitány Szatmári Mihály nemzetes képviselő uram, és még néhányan abból a tösgyökeres cives pögár fajtából, instálom csak kegyelmeteket egy szölvra.

No mit pislognak, csak ki a mediura kutyafuttában, hadd beszéljünk egy pettyet fejjökl.

Ön et compag. gazdag emberek, és majd mindnyájan képviselők, — így e honnak mind anyagi mind szellemi javadalmában bö mértékben részesültek. Nemde?

Szent való, ez így van, ezt tagadni nem lehet.

— Mit mondana kelmed, mit társai ahoz ha egy anya veszélyben forogna s midőn fiait segélyre szollitná, épen azok tagadnák meg azt, kik az anyai kegyből sokkal több osztaléket [huztak mint a többiek, mondván: eh! mi bizony nem kockáztatjuk drága bőrünket, lefekszünk a kanapéra, majd elmennék többi testvéreink kiket pedig az anya vagy egészen kitagadott, vagy legalább nem kegyelt annyira.

Ugy-e bizony azt mondanák; hogy ez a hálátlanság incarnatioja.

S most menjünk tovább, és fogjuk szölván a harist.

A haza, közanyánk. Ez most veszedelemben van. Fiai: a polgárok. Köztük vannak a nemzetes urak is. A kösanya segélyért kiált. . .

És mit tesz ön, mit némelly társai a gazdag emberek? . . .

Nonono, de ne hüledezzenek, jöjjenek magukhoz legalább mig az istoriát elmondom, hiszen nem vagyok én rácz, sem illir sem szerb ne féljenek lelkeim, fogják, igyanak egy pohár vizet.

Hm hm lánczhoradtát, mikor nemzetörségünk alakult, mig azt hitték, hogy nem kell egyebet csinálni mint legfeljebb hetenkint egyszer kétszer gyakorlatra menni, néha néha valami püsspöksüveges s piros pántlikás ünnepeyre kirukkolni, ott egy kicsit parádézni, nagyon sokat hiszkodni, bezzeg még korteskedett is ön, mint a hir mondja a kapitányságra, capiálta is nagy lelki öröme.

És el kezd fúdogálni onnan az aldunai vidékekről a fanyar szél, és dermedez a kebel, és benne az a kis hus darab ott a baloldalon, hogy a muszka kutyaszánakáztassa meg, csak úgy reszket, mint a jóféle kocsonnya, mellyet az anyók szokott készíteni azokból a szalontai fajta disznólábakból.

Hát még mikor az a hir megüté a füleket dobját, hogy a kormány Csáktornya és Kanizsa körül 35 ezer, az aldunai vidékekre pedig szinte vagy 45 ezernyi nemzetörséget akar összevonni. következőkép meghallák hogy ehhez némi vészben Debreczennek is kell járulnie, mig a löbbi iteni polgárok lelkesedve kaptak az alkalmon áldozatkészességüket kimutatathatni, ekkor volt még fogak vaczogása! . . . Ön azt mondják kapitányságot mindent eldobott s némelly másokkal együtt talyiga számára fuvaroztatták a sok mennykő orvosi bizonyítványokat a városházához hogy egyáltalában nem mehetnek, mert betegek nyomorékok, sánták, bénák és vakok. . .

Hallott-e illyet az embernek az ö fia? Önök a gazdag civisek, kik tösgyökeres pögárságukkal máskor olly feltartják a pipát, s a nem itt szölvetteket csak úgy per jött menteket traktálják Önök retirálnak? . . .

Az önök nagy hasára esküszünk, melly kövér és hizott mint a vásárra kirakott koppasztott lud, nem értjük az egészet.

Hogy azok kik tán családapák és családjuknak egyedüli élelmezői félnék, mert távozásukkal hozzátartozóik inségbe jutnak, hogy azok kiknek alig van egyebök buga fejökön kívül, aggodalommal telnek el, meggondolván, hogy ha elnyomrodnak s munkatehellenek lesznek, az állodalom még eddig e tekintetben nem intéskedvén, mi lesz belőlük, hogy az illyenek ügyekheznek magukat kivöni: ezt értjük, de a gazdagok! . .

H I R D E T É S E K.

Hogy mind az Ungar 159. számában, és Marcius Tizenötödikének jul. 10-kei 100. számában Rappo által ellenem irányzott gyalázatos rágalomra válaszoljak, mind pedig a császárfürdői intézetet a közönség előtt becsben tartsam, kötelességemnek ismerem azt, hogy a történetet az alábbi bizonyítvány által előterjesszöm:

Alólirottak ezennel bizonyítjuk: hogy e f. hó 1-ső napján C. Rappo zajongó dühösséggel a császárfürdői pénztárban megjelent, és az ott lévő bérlőné ezt szavakkal illette „bei dieser Anstalt müssen Lumpen an der Spitze stehen indem ich seit einer Stunde warte, und noch kein Bad bekommen habe“; — erre a bérlőné azt jegyezte meg, hogy Rappo ur mérsékelje magát; — azonban Rappo tovább is piszkolódott, sőt neje is bele avatkozott, s nem szűnt meg a bérlőné sértéseivel halmazni; — minek-okaért ez intette, hogy az illetlenség elferülése tekintetéből a pénztártól távolodjanak: — erre Rappo böszülten tiporgott, neje pedig eme szavakat mondotta: so etwas kann einem nur in Ungarn, bei diesem barbarischen Volk wiederfahren.“ Ezen vad magaviselete által a közönség annyira felindult Rappo és társa ellen, hogy fenhargon „kivele“-vel fenyegették, a mit ők észrevén, azonnal eltűntek.

Wieser Rudolf.
Anton Mayer.
Schvinn Ferencz.
Nagy Szombathy tábori lelkész.
Sajermann József.
Frankel János.

Az itt önkényt és önközülge aláírt urak több illő biztosítást nyújtanak a hitelességre, mint Rappo egyoldalt elbárása, mely annál fogva mint szemtelen hazugság, és aljas rágalmazás tűnik fel. Végre meg kell jegyezni, hogy az eziránti első cikket Marcius 15-kének nem én, hanem azon császárfürdői vendégek, kik az eset egész folyamatát látták és a művészpár illetlen magokviselésén igen felingerültek, adták elő.

Mindezekből nyilvános és világos, hogy Rappo valamint a császárfürdőben irántam mint nagy-szerű rágalmozó tüntette ki magát, épen úgy az Ungarban és Marciusban megjelent és tulajdon aláírásával erőgített nyilatkozatával bebizonyította, hogy ő az ő neveltségére nézve a taligavonókkal és teherhordozókkal egy seregbe tartozik, és még azok között is előkelő.

Frum Izabella.

Pesten Geibel Károly, udvari könyvtárosnál megjelent és kapható: a főméltóságu királyi Főtörvényszékeken 1847-ben váltó és csődügyek- ben

hozott nevezetes bírói határozatoknak
gyűjteménye.
Kiadja
Kriebel Tiv.
köz- és váltótörv. ügyvéd.
1848. füzve 24 p. kr.

Hirdetmény Országgyűlési szállások iránt.

Köszönetet mondok Pest város lakóinak azon szives készségeikért mellyel üres vagy nélkülözhető lakrészeket országgyűlési szállásul beirat-ták, — úgy hogy az ajánlott szállások száma jóval fölözö a szükségét —

De egyszersmind figyelmeztetem őket; hogy a melly szállásokba eddig országgyűlési tag nem költözött, azon szállásokat tovább ne tartsák függőbe, hanem velök tetszésök szerint rendelkezzenek.

Végre, — ha az országgyűlési szállásokra nézve bármi utólagos kérdések merülnek föl a felek közt: mind azon kérdésekre nézve a felek királyi főlovászmester gr. Battyáni Imre ur ő nagyméltóságához forduljanak, kinek törvényes hatósága az 1844: 11 törv: 17. §-ban továbbá is fel van tartva. —

Van pedig a főlovászmesteri iroda a volt német színház épület 1-ső emeletében, — a nagy hid utczára színházterre néző szögleten.

Pest jul, 18. 1848.

Farkas János m. k.
országgyűlési szállások rendezésével megbízott ministeri tanácsos.

Hartleben K. A. könyvtárosnál.

Pesten váczí-utca 437. sz.
Épen most jelent meg és kapható:

S Z Ó Z A T

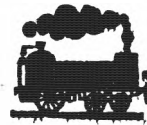
az
egyházi reform ügyében.

Irtá

Szerencsepataki János.

1848. 8-rét csinos borítékban 20 kr.

Magyar központi vasút.



Naponkinti indulások 1848-dik Majus
20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek agalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat	reggeli 6 órak.
" "	tehervonat délben 11 ó. 45 p.
" "	személyvonat délután 2 óra.
Szolnokból Pestre. Tehervonat	reggeli 3 óra 45 percz.
" "	Személyvonat reggeli 6 óra 25 perczkor.
" "	Személyvonat délután 2 óra 15 perczkor.
Pestről Vác felé reggel	6 óra 30 percz.
" "	délután 2 óra 30 "
" "	" 5 " 30 "
Vácról Pest felé reggel	8 órakor
" "	délután 4 "
" "	" 7 "

A magyar központi vasut igazgatósága által.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Felelős szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder ház.